

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. oddalił apelację ubezpieczonej M. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 21 stycznia 2014 r., mocą którego oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B., odmawiającej wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną ubezpieczonej. Skargą oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność wynikającą z niezasięgnięcia przez Sąd drugiej instancji uzupełniającej opinii biegłych z zakresu neurologii oraz chorób wewnętrznych – reumatologii celem ustosunkowania się do przedłożonych przez pełnomocnika dokumentów medycznych dowodzących, że mimo prowadzonej

diagnostyki, leczenia farmakologicznego oraz stosowanej fizjoterapii stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ poprawie, chociaż wspomniani biegli sugerowali możliwość skutecznego leczenia wnioskodawczyni w ramach zwolnień lekarskich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurystycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co się tyczy tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi

wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

W przedmiotowej sprawie skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Przede wszystkim skarga kasacyjna oparta jest wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tymczasem w świetle art. 398³ §1 pkt 2 k.p.c. zarzucane naruszenie powinno mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Rozstrzygnięcie sporu jest zaś konsekwencją subsumcji ustalonego przez sąd orzekający stanu faktycznego do przepisów prawa materialnego. Nie podnosząc zarzutu obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego, będącego podstawą zaskarżonego wyroku, autor skargi kasacyjnej nie wyjaśnił, w jaki sposób zaistniałe – jego zdaniem – uchybienia procesowe rzutowały na treść zapadłego w sprawie orzeczenia.

Co zaś się tyczy samego kasacyjnego zarzutu naruszenia przepisów postępowania wypada przypomnieć, że stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, natomiast zgodnie z art. 278 §1 k.p.c. w przypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. W sprawach o prawo do renty okolicznością wymagającą wiadomości specjalnych jest niewątpliwie implikowana stanem zdrowia ubezpieczonego niezdolność do pracy, zdefiniowana w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), warunkująca - z myśl art. 57 ust. 1 tej ustawy - prawo do świadczenia rentowego. W niniejszym przypadku ta okoliczność była przedmiotem analizy powołanych przez Sąd pierwszej instancji biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii oraz chorób wewnętrznych - reumatologii, a nadto chorób zakaźnych. Uwzględniając dodatkową dokumentację lekarską dołączoną do apelacji Sąd drugiej instancji zasięgnął uzupełniającej opinii neurologiczno – reumatologicznej. Poczynione przez Sądy orzekające ustalenia faktyczne odnośnie do stanu zdrowia ubezpieczonej i jej zdolności do pracy oparte są zatem na opiniach biegłych lekarzy właściwych specjalności, a wiarygodność tych opinii została poddana szeroko omówionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenie Sądu Apelacyjnego. Nie jest też trafny zarzut dokonania przez Sąd drugiej instancji samodzielnej analizy dokumentów medycznych dołączonych do pisma procesowego strony z dnia 1 grudnia 2014 r. Z pisemnych motywów orzeczenia wynika bowiem, że Sąd w ogóle nie uwzględnił tejże dokumentacji, gdyż wspomniane pismo nie zawierało żadnych zastrzeżeń do uzupełniającej opinii biegłych lekarzy ani wniosków o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii, a przedłożona dokumentacja obrazowała aktualny stan zdrowia ubezpieczonej, podczas gdy przedmiotem kontroli sądowej była decyzja organu rentowego zapadła ponad półtora roku wcześniej. W konsekwencji powyższego, teza o kwalifikowanym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji przepisów procesowych, skutkującym oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, jest nieuzasadniona.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹§2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

I.n